

Jak jsem se stala 3D ĀlovĀkem

VĀjechno to zaĀalo docela nenĀipadnĀ, plĀ-ĀivĀ. Jako vĀtĀjinĀ malĀch dĀtĀ-, se mi zdĀjvalo o lĀtĀinĀ- bez kĀ™Ā-del. Byla jsem naĀitvanĀj kdykoliv jsem se ze snu probudila, Āe uĀ je konec a jĀi musĀ-m do Ājkolky. O vĀ-kendech na chalupĀ, kterou mĀjme u Roudnice nad Labem, jsem s hlasitĀmi vĀkĀ™iky mĀjvala na kaĀdĀ letadĀlko, kterĀ nad nĀimi prolĀtlo. A o nejvĀtĀ- rozruch v mĀ dĀtskĀ duĀjiĀce se postarali vĀsadbkĀ™i. Mami, mami, koukej, padaĀutisti! KĀ™iĀela jsem aĀ mi hlĀsek pĀ™eskakoval a prstĀ-kem mĀ-Ā™ila nad horizont.

Kdyby mi tehdy nĀkdo Ā™ekl, Āe jednou takhle budu skĀjkat i jĀi, nevĀ™ila bych tomu ani nĀjhodou.

VlastnĀ to nenĀ- tak dĀjvno, co jsem Ā™ila v domnĀnce, Āe paraĀutismus je vĀsadou vojĀkĀ. A v mĀdiĀ-ch se tĀ™ moc neobjeoval. AĀ do doby, kdy se objevil u nĀis v prĀici novĀ zamĀstnanec. KolegovĀ mĀ pĀ™edem informovali, Āe je to paraĀutista. Po tĀto zprĀivĀ jsem ĀplnĀ oĀila, oĀi se mi rozsvĀtily a honem jsem se hrnula seznĀmit s tĀ-m akĀnĀ-m ĀlovĀkem. Ani jsem se nepĀ™edstavila, a mĀsto svĀho jmĀna vyhrkla: ty jsi paragĀin, jo?

A od tĀto chvĀ-le jsem v hlavĀ nemĀla nic jinĀho neĀ to, Āe si chci skoĀit. Kolega Ruda byl velice ochotnĀ a vstĀ™-cnĀ ĀlovĀk a mluvil o skydivingu s takovĀm zĀpalem a nadĀjenĀ-m, Āe jsem se tetelila blahem a nepĀ™Āila si nic jinĀho, neĀ to prostĀ vyzkouĀjet. A tak jsem se poprvĀ dozvĀdĀla o tandemu. NevĀhala jsem naĀetĀ™it potĀ™ebnĀ penĀ-z. Byla to tĀkĀ pĀ-semka. MĀj jĀ-delnĀ-Āek tvoĀ™ily pĀ™evĀĀnĀ suchĀ rohlĀ-ky a polĀvkvy Made in China. Dokonce jsem pĀ™estala chodit do hospody a s vĀmluvou na migrĀnu odmĀtala obvyklĀ povyraĀenĀ-Āka s kamarĀdkou.

VĀsledek vĀjak stĀjil za to! Byla jsem v ĀplnĀ extĀjzi. TandemovĀ seskok mi doslova pĀ™evrĀjtil Āivot vzhĀru.

Po delĀjĀ-pauze jsem se rozhodla pokračĀvat tĀ-m, Āe udĀlĀjm zĀkladnĀ- vĀcvik. VolnĀ pĀid mi prostĀ uĀaroval, nebylo vyhnutĀ-. Co na tom, Āe jsem proĀĀ-vaĀ chvĀ-le strachu. OdmĀnou mi byl slastnĀ nĀival, jehoĀ nĀsledkem byl typickĀ pĀ™iblbĀ™ ĀsmĀv, kterĀ na mĀm obliĀeji zĀstal jeĀitĀ nĀkolik hodin. ZĀkladnĀ- vĀcvik dopadl dobĀ™e, jen jsem od nĀj Āekala trochu vĀ-c. PostrĀj dala jsem i pĀ™ĀitelĀjĀ- pĀ™Ā-stup a vĀtĀjĀ- pĀ™Āi o vyklepanĀ™ novĀjĀky.

Během zimního období, jsem dříve mějdně po internetu poznala partu skvělých lidí, zkušených skokanů, se kterými mi bylo moc fajn. A dříve jim se vlastně začala děle odvíjet máj skydiverská budoucnost. Navíc tvořila jsem společnost sedmičky v hospodkách. Ze všech stran se tam na mě valily informace, zkušenosti a zkušenosti tohoto ochvatného sportu. Byla to docela dobrá masáž psychiky. Hlavně když jsem se dozvěděla, co všechno se má děle v několika vteřinách stít. A je stále jediné, jediné závěhání, mnohdy několik vteřin k tomu, aby se člověk ocitl na hraně života a smrti.

Byla jsem v jak rozhodnutí. Nikdy bych se nesměla s tím, že už nikdy nevidím nad hlavou padák. Je už nikdy nevykroím svou nohou do toho údherného 3D prostoru... že už nikdy nebudu mít ten pmbblů smův na tvě. Musela jsem do toho prostě jít. I když jsem měla velkú strach. Bylo to silnější než já. Skočila jsem si pak jejtá jedno lano a ptemělela, co děil. Volně píd mi setsakramentsky chyběl a také mi bylo láto, že jejtá nemohu skakat společně se všemi kamarády.

Rozhodla jsem se absolvovat kurz AFF. Po pteměten skript a vyslechnutí názorů zkušených skydiverů, jsem došla k tomu, že tato metoda tzv. zrychleného včviku seskoků paraúťutisty volněm pídem, za pomoci dvou instruktorů, bude pro mě ideální-m ptemějenm.

Ukliděvala mě nejen pmedstava, že jsem v rukou dvou zkušených instruktorů, ale i to, že si zbytečně nevpástuji nějaké úpatně návyky a když budu nahoě nco dělat úpatně, instruktor mě na to ihned upozorně. Není to sice nejlevnější zležitost, ale většina pmeděilů absolventů nedě na kurz AFF dopustit a v údněm pmeděpadě by neměnil. Dokonce jsou mnohem dle, než klasickou cestou a majě solidně včsledky. Mimochodem, taková včskok na automatické oteěeně tzv. lano (někdo pmeděkáj trhaěka), uděilě těpěknou děru do kapsy... pak následuje hromada stabilizacě. Takže v zčvřru to vlastně nakonec vyjde na stejno, pokud se momentálně nezrodě nějaké mimoědně paratalent.

Prostě začátky jsou včdy nřroěně, zato nejkršněně - jak pmeděkájvěj kamarád Ruda, který mě do tohoto údherného světa namoěil po kotněky a jě nakonec zabědla plně celě. A věbec, ale věbec mi to nevadě!

Nejděve mě čekala teoretická pmeděprava. Byli jsme celkem čtyřmi studenty. Jě, Lucka, Standa a Viktor. Znali jsme se už z hospody U Havrana, kde se kdědou stědu slězajě paragěni, což odbourěvalo jstě psychickě zčbrany. Zčzemě nřim poskytl Viktor, pmeděmo v mēstě svěho zaměstněně.

A

jelikož nejsme žádná suchátmí, byla docela sranda a vbec nám nevadilo, že jsme se ušli jednou v zasedáce, další hodina se odehrávala v mástně-jádelně a nakonec v hale páté jádelnou. Tam se dobře tránovalo na pojízdných prkánkách, což se pro zmu neláilo panu vrátnému. Vtrhl do haly s hlasitými výkřiky, označil nás za bandu opilců a chtěl, abychom okamžitě opustili budovu. Naštá- jsme stejni konšli a byla to naše poslední návštěva. Zbytek měl probát u nás na letišti. Vjichni jsme se na den D, respektive 3D, nesmárnáli.

Dom jsem se vracela s páť-jemněm pocitem a v duchu si pátěhrávala je, co nás Lojzek ušil. Vskok z letadla, smluveně signály za volného pádu... výdy je to docela brnka! Dny ubhaly a pocit tážen- se zaal nepát-jemně štát-dat s obavami. Radost se pomalu, ale jstě vytrácela a másto ná- se dostavila starost. Zvíjdnú vjechno? Co když zazmatkují? Ne, to bude v pohodě, výdy od toho tam budou instruktoři. Pátipadala jsem si jak rozhodá- v boxerském ringu. Zjpasnky byli Strach a Vzruch, mistř v ták vjíze. Pak nás sledovalo Nadžen- a Skepse. Do poslední chvíle byl v-těz nejstě...

Veer páté odjezdem do Kolna, jsem byla podezátmele klidně a usnula jak mimino... Ráno, pátí pátěpravě svaěiny, jsem se pátistihla, že si nahlas zpávám. Moje drahá poloviěka a pes jíž byli na cestě, zatím co jš s dcerkou jsme čekaly na druhě odvoz. Každou chvíli měl dorazit. Poasá- vypadalo celkem bledě. Hurj. Cože? Jak, hurj? Co to pláicám za nesmysly?

Cesta ubhala rychle a nepát-jemně pocit v aludku se štěle nedostavoval. O to vště- hrzu jsem mšla z toho, co stane až dorazme. Blikajcá- vysla- má upozornil, že se blá-ěme k letišti. Na obzoru se náhle vylouply padáky. Otevraly se nezavisle na sobě, po celém nebi a pátipomnaly pestrě Iěstky exotickě květiny. Opět se dostavil pocit vzružen- a radosti. Jsme na mástě.

Popadla jsem dvě sportovně- taiky a potěcela se smrem k naší skupince, která se usdčila u manifestu. Skoro nikdo si nevámiml máho pátěchodu, vjichni rozruženě gestikulovali. Proti mě šel Ruda, kteráž ještě nezaznamenal mou pátětomnost a jen tak pro sebe si átěkal: No to je hustě, to je o hubu, jš se na to nemáěu dšvat. Fakt dšně. Dš vodem rozruchu byl Viktor. Měl uš za sebou první- vskok, tzv. level 1. Jenže se nám jak zapomnul pátí pátistěně- a poslal padák pákně po vštru. Vjichni pátětomně- s napětěm sledovali, jak pátistěně- dopadne. Dopadlo a to doslova. Naštá- se Viktorovi nic nestalo, dokonce se usmšval. To to pákně

začala. Navíc jsem už začala cítit to známé svržená - v žaludku, ke kterému se posílá tlak ve střední části. Za chvíli připomněla barva máho obličej, dobře archivně - úniková 1/2 salám. Přesně taková 1/2, která 1/2 náhodou zapomenete vyndat z batáku po celodenním výtvaru v tiskovně ovšem pájku.

Odkud se přihnál Lojza a vrazil mi do ruky několik papírá - se slovy, že si např. malá testík. Sotva jsem dosedla na lavici před hospodou, která byla z logických důvodů neodmyslitelnou součástí - letiště, pověsil se na mě Lojzův synek, společně s mou Maruškou. Větek byl malá k a tak mě vjel jak po úchoval a "radil", kterou odpověď měim označit jako správnou. Aspoň jsem měla čas na trému. Po odevzdání testu mi bylo oznámeno, že budu skákat po Standovi. To znamenalo za chvíli. Pro někoho byla hodina spousta času, ale dnes pro mě hodina znamenala pár minut.

Na Lucce jsem vyndala oranžovou kombinázu, která se mi jevila jako dobře padnoucí. Ukázalo se však, že opak je pravdou. Podle Lojzy na mě přelíplá plandala. Jenže mi v ná - bylo dobře a už jsem se nechtěla přelíkat. Standa ležel na břiše a zkoušel si nějak vytažená - padáku a mě opřít polohou horko. Zkoušela jsem nahmatat tepovou frekvenci. Věje bylo v normálu. Zatím. Náhle Standa se svými instruktory a Hankou, která na je seskoky zaznamenávala na kameru, zmizel v útroch letounu L-410. Za ním následovali další paraútlisté. Ozval se krátký vysoký svičivý zvuk. První vrtule se začala roztáčet a chvíli po ní druhá. Učtila jsem známě od kerosinu. Několik paraútlístů vlajících ve větru od vrtul, dobře halo k letadlu. Roleta dvě - se zavěsila, Turbolet zvláhl otáčky a zvolna se kolábal na dráhu. Kolem postávaly hloučky zůtvá mějvající - ch náivně ká, kteří - sem přijeli podporovat své přelí - a přelítele, skákející - v tandemu. Hlavou se mi rychlost - blesku promětlá první seskok volněm přijdem v tandemu. To byl tehdy adrenalinová nájem! A teď tu stojím schla - ple a skelněm pohledem sleduji, jak se letadlo odlepilo od země a stoupá k nebesům. Někdo do mě zezadu plácl. Co to měj na sobě, to neměj normálně - ěrnou kombojku? Otočím se a spatřím vysmátě obličej Lugiho. Jistě jsi mě přelí - psychicky podpořit, že? Neodpověď, jen se úkodolibě zachechtal. Těm mi naznačil, že to nejlepší - mě teprve čeká. Někjak mi přimí tom čekání - vyschlo v krku. Pročovala jsem hrdlo vodou, ale začal - ne a ne uhasit. Měla jsem pocit, že ěm v - c piju, těm h - . Bylo mi divně.

Rozplácla jsem se na Rudově baličím stole a zkoušela nacvičovat otevíráni. Připadala jsem si jako prkno. Ještě, to bude ostuda. Představovala jsem si, jak vyskakují z letadla a zbývají rukama a kopu nohama, v o - ch hrůzu útvárně zvěte.

Ani jsem nevěděla jak, Standa bezpečně přelí a blá - ila se měj chvíle. Mezitím je přelí startovala Andula se zkláčky, pak Turbolet s osazenstvem vedlejší - paraútlíky. Naposled jsem "na sucho" nacvičovala výtvar z letadla.

Nevěm, jestli někdo zaznamenal můj strach, ale pád padala jsem si, jako kdybych jdu na popravu. V letadle už byly usazené dva tandemy. Už ani nevím kdo mi překl, ať natáhnu dlaně. Prsty se mi sice neklepaly, ale jak zvládnout můj to neuklidnilo. Nastoupila jsem do letadla a sedla si na místo, které určil můj instruktor. Sám si sedl vedle mě. Naproti seděl Váňa, který se mě snažil zbavit nervozity. Marně. Motory zahučely, roleta se s rachotem uzavřela a letadlo se začalo rozjíždět. Už nemětu couvnout. V obličeji jsem cítila nesnesitelnou horko. Hlavně dýchám, hlavně dýchám. A nezapomenout na odlehnutí - ušít. Váňa Podoubský zavelel pádipoutat se. Hypnotizovala jsem svůj vzhled. Známe zhoupnutí - mi prozradilo, že jsme ve vzduchu. Rukama jsem každou chvíli pádipoutala po klikách odhozu a zřídila a jímátrala po trubce, která byla pádipevně náně k vřtánímu padáku. Ručička vzhledu ru nemilosrdně připhlala ke dvojce. Jsme v polovině vřtání skoku. Proč jsem sem vůbec sakra lezla?

Ošima

Jsem pádejela usměvavě i soustředěně obličej sportovců. Ložek v pomocník Tomáš mál zavřeně ošim a evidentně si let už val. Kdyby se ke mně začal naklínat Lugi, vřděl jsem, že zase za pohřebem mi ošim. Snažil jsem se vaje obrátit v šert. Bylo mi jasné, že z toho máj práou. Otázkou typu zřívá a poslední slova pád smrtě - se mi nepodařilo ignorovat. Tak jsem se aspoň dvala na smáje cěho se Rudu. Váňa mi mákal ruku a Hanka se spiklenecky usmávala. Nevím po kolikáté jsem napřzdno vřvřkla a zřvřla, abych se zbavila zalehnutí - ušít. Začalo paragánské zdravení. S jistěm ostychem jsem se pádídala. 4000 metrů.

Roleta se nájhle

otevřela a do letadla se okamžitě nahnul ledový vzduch a s ním, k měmu ošasu, i sněhově vločky! Nahlas jsem ale stejně to nikdy neslyšel. Ruda vyskočil z letadla v sedáku. Pak se zvedl Váňa a nájakým zřhadněm zpřsobem mi zmizel z ošim. V rychlosti jsem zahlédla červenobílou nohavice Lugiho, jak se zřřceje - v mlze. No tá pic. Kam vřřichni zmizeli? A už jsem stála nhrbeně a pomalu se posunovala blá a blá. Dvě v letadle mi pádipadaly jako ledový chřtán.

Neně - as na hrdinstvě. Musím se soustředit. Ložek

má pádídřoval za pravou nohu. V tom rachotu motorů a vřtru bylo houby slyšet a tak Ložek nemohl zaslechnout mě zavřhřně: Ty jo, já nevím, asi bych se na to mál vysrat. A dájil jsem se páditom posunovala blá ke dvětm. Don't worry, be happy! Jejtě že neslyšel. Stála jsem pokrěeně v kolenou na hraně dvětm - tak, jak jsme se to ušili. Pravou rukou se chytla řřmu dvětm - a levou vystrčila do břlěho prostoru. Fakt trapně poasě, proč náj kde kolem nemě břit aspoň kus modřho? Kdykoliv jsem nahoě, musě břit hnusně. Koukla jsem na Tomášě, který odpovřděl křvřnutěm a hned na Ložzu. Nájdech... a Ready, set, go! zvolala jsem hlasem

nĀ›jakĀ©ho podivĀ-nskĀ©ho Ā°chyla, kterĀ½ se ukĀ›jjĀ- vĀ½skoky ze 4000 metrĀ.

Byla jsem

venku dĀ™Ā-v, neĀ¾ bych Ā™ekla "borĀ-vkovĀ½ kolĀ›Ā". S oĀ•ima zapĀ-chnutĀ½ma do tĀ© bĀ›loby jsem mĀ›la pocit, Ā¾e ji rukama objĀ-mĀ›m. Honem se prohnout, blesklo mi hlavou. MĀ›la jsem pootevĀ™enou pusu, coĀ¾ zpĀ-sobilo okamĀ¾itou deformaci v podobĀ› bĀ›snĀ©ho Ā›klebu. Musel to bĀ½t bĀ›snĀ½ Ā›kleb, protoĀ¾e jsem cĀ-tila, jak mi celĀ› pusa brutĀ›lnĀ› vlaje pod nĀ›porem tlaku vzduchu. PĀ™eĀ›la jsem hned na dĀ½chĀ›nĀ- nosem. Koutkem oka jsem zaznamenala Lojzka a jeho ruku s palcem dolĀ, coĀ¾ znamenalo "prohnout". ProhnutĀ- se opakovalo. Napadlo mĀ›, Ā¾e je mĀ© tĀ›lo asi stĀ›le pĀ™Ā-liĀ› prknoidnĀ-ho vzhledu.

Natahovala jsem se jak Ā¾Ā-Ā¾Āla a sledovala dĀ›l pokyny svĀ©ho instruktora. NĀ›cvik otevĀ-rĀ›nĀ- padĀ›Ā•ku. HrĀ›bla jsem pravou rukou dozadu a nahmĀ›tla plastovou rourku, kterĀ› byla nesmĀ-rnĀ› dĀ™leĀ¾itou souĀ›Ā›stĀ-padĀ›kovĀ©ho kompletu. DobrĀ½, mĀ›m ji. Kontrola vĀ½Ā›ky... jeĀ›tĀ› dobrĀ½. NĀ›sledoval signĀ›l "velkĀ½ okruh", kterĀ½ znamenal kontrolu obou instruktĀ› a vĀ½Ā›komĀ›ru. UĀ¾ mĀ›m 1800. TakĀ¾e konec spolupřice. NeznatelnĀ› jsem zavrtĀ›la hlavou do stran. Lojzek ukĀ›jal vztyĀ-enĀ½ palec. Znamenal otevĀ™enĀ-, ale jĀ› udĀ›lala jeĀ›tĀ› pouze nĀ›cvik. Na vĀ½Ā›komĀ›ru bylo 1500m. Sakra musĀ-m hodit padĀ›Ā•ek. JenĀ¾e Lojza pochopitelnĀ› nechtĀ› Ā•ekat, aĀ¾ se urĀ›Ā-m uchopit rourku a ve chvĀ-li, kdy jsem se chystala tasit, mĀ› pĀ™edbĀ›hl a otevĀ™el sĀ›m. PĀ™esnĀ› ve chvĀ-li, kdy si kontejner s vrchlĀ-kemrazil cestu vzhĀ›ru k nebi, jsem marnĀ› zaĀ›mĀ›trala po padĀ›Ā•ku.

Lojza mi nĀ›hle

zmizel z dohledu a neĀ¾ mi vĀ›jechno doĀ›lo, nĀ›sledovalo Ā›kubnutĀ- a uĀ¾ jsem visela na otevĀ™enĀ©m padĀ›Ā•ku. Kolem se rozhostilo pĀ™Ā-jemnĀ© ticho. ChvĀ-li jsem bez hnutĀ- trĀ•ela v postroji. To byl ale seĀ›up! NĀ›Ā™ez! Mazec! JĀ³Ā³Ā³Ā³Ā³! BoĀ¾Ā-Ā-Ā-Ā-! U vĀ›ech plantĀ›Ā¾nĀ-kĀ, kde je letiĀ›tĀ› a paraĀ›utisti? OtoĀ›ila jsem hlavu a zjistila, Ā¾e pĀ™Ā-mo za mĀ½mi zĀ›dy. Odrz padĀ›Ā•k a otoĀ›ila ho smĀ›rem k letiĀ›ti. NeĀ›etĀ™mila jsem superlativy. StejnĀ› mĀ› nikdo neslyĀ›el, tak jsem si mohla vesele plĀ›cat do vĀ›tru co hrdlo rĀ›Ā•ilo. Tohle je Ā°plnĀ› nejvĀ-c super Ā¾rĀ›dlo! A vĀ›ichni v prĀ›ci mi mĀ-Ā¾ou od teĀ•ka polĀ-bit exkrementovĀ-k. VĀ•etnĀ› manaĀ¾era zakĀ›zky MaĀ^ase, kterĀ½ mĀ› poslednĀ- dobou lezl na nervy. Jo... jo... JĀ³Ā³Ā³Ā³Ā³Ā³Ā³Ā³!

JenĀ¾e po proĀ¾itĀ- extĀ›ze, dostavĀ- se nesnĀ›ze - slova mĀ©ho paragĀ›nskĀ©ho papĀ›. NemĀ›la bych uĀ¾ tak nĀ›jak zatoĀ›it vlevo? No radĀ›ji jeĀ›tĀ› ne... to bych byla moc daleko od letiĀ›tĀ›. MĀ›j padĀ›Ā•k vĀ›jak zĀ™ejmĀ› sviĀ›tĀ›l o nĀ›co rychleji, neĀ¾ pĀ™edeĀ›lĀ©. A ejhle, Ā¾lu pode mnou. ObĀ›vanĀ½ rostlinĀ½ bĀ›houn Ā™epky olejky, metla a ostuda vĀ›ech paragĀ›nĀ. Mno, jak vidno, dle vĀ›elijak klikatĀ-cĀ-ch se cestiĀ•ek, koleĀ•ek a rozplizlĀ½ch lĀ-vancĀ, kterĀ© zdaleka nepĀ™ipomĀ-naly tajuplnĀ© kruhy nachĀ›zejĀ-cĀ- se hlavnĀ› v obilĀ-, skonĀ•ilo v smrdutĀ© a lepkavĀ© nĀ›ruĀ›i Ā™

nákolik zoufalce. Doufám, že
ji přelátnu. Bohužel jsem začala klesat rychleji, než jsem předpokládala. Já jsem
blbec nezatočila dříve. Aspoň jsem na horizont, ať letím rovně. Ještě jsem stihla
zaklást cosi o zpropadeném útlumem přemyslu a ladně vplula do zeleného útlumu
rostlinstva.

Já, já, stojím na nohách. Bodejže ne, když máš podpůrnou tlustou
stvolu. Tak a teď co nejrychleji ven. Po levé straně bude manifest. Rovně vylezu
ven na dráhu. Abych zjistila, kudy to bude kratší, musela jsem povyskočit. Takže
rovně. Nejdříve jsem smotala vrchle, která naštála - zůstal rozprostřen na
vrchlech útlumepky. Po několika pokusech jsem v před, jsem lehce
zpanikářila. Vábec to totiž nešlo! Potébovala bych minimálně mařetu, pomyslela
jsem si a pláje se ohlédla po nohách - ku v postroji. Budu si muset vystačit
s nohama a rukama. Myslím, že pozorovat máš někdo shora, naskytl by se mu
docela groteskní pohled. Chvělemi jsem si připadala jak Steven Seagal ve filmu
Přepadení v Pacifiku. Myšlenka, že tu zdechnu opuštěně a bez pomoci, mi
dávala sílu bojovat s tou protivnou vegetací. Člověk by neuvěřitelně, jak máže
být situace v útlumepce dramatické. Přítom na kraji letiště je taková útlum-děs a
dosahuje výšky sotva pár metrů. To je asi následek ustaveného mořeno - mástného mušského osazenstva, které
přijde zbytečně odbít na WC.

Zaslechla jsem volání. Ne... to jsou halucinace. Volání - nabívalo
na intenzitu. Poznala jsem Viktora a Gonda, máho miláka. Hurá, jsem
zachráněna! Neumím. Budu šťastná a vesele lást v povětrnosti! Kluk se musel
naskytnout vskutku veselý pohled, protože když jsem v potu tvářím rozhrnula
poslední zbytky toho zeleného svině - ku, rozesmáli se z plna hrdla. Fakt je, že jsem měla opylené celou obličej a
plivala listy. Dělá se jak bylo, že
jsem živá a zdravá, bez psychického útlumu. Společně jsme odcházeli směrem
k ostatním a já už měla na obličejí konečně ten ošekávaný, pro začátek - najednou -
paragóny typické, přibližně v 1/2. Jak je na tom světě, krásně! Sedla jsem si do
hospůdky, poručila si malinovku a přitom okraj sklenice sledovala cvrkot venku, nemohouc se jí dovékat dál - ho, doufej
že vydá měně - ho seskoku. Vždyť ne
nadarmo se útlum-kávě: Útlum z nebe nepadl!

ilustrace: Save77